

N.F.S. Grundtvig “[Et Sorgens Budskab Norden gjennemsuser]”

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.16, november 2020

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstregørelse og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tekstkilder

A *Førstetrykket*, 1850 (SJ: 971)

Andre udgaver

PS *Poetiske Skrifter* 7

US *Udvalgte Skrifter* 9

Teksten er etableret af Kim Steen Ravn

Punktkommentarer, indledning og tekstregørelse er skrevet af Kim Steen Ravn, redigeret af Krista Stinne Greve Rasmussen og Jon Tafdrup

Tilsyn ved punktkommentarer og indledning dr.phil. Lis Møller

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2024

[A:1]

Adam Oehlenschläger.

Den 26. Januar 1850.

1.

- 1 [PS:247]US:222 Et Sorgens Budskab Norden gjennemsuser
Som Vinter-Stormen over Blomster-Grav,
Det Danneqvindens Hjerte gjennembruser
Som Vinterstrømmen i det vilde Hav:
[US:223] Det Sorgens Budskab: død er *Oehlenschläger*,
Tre Rigers Yndling, Nordens Hoved-Skjald!

Hans Mesterhaand ei meer paa Harpen leger,
Guldharpen med det fulde Tonefald!
Med ham paany er falmet Oldtids Glands,
Med ham har Norden tabt sin Laurbærkrands.

2 |PS:248 Dog stille! Skjalden er ei død, han sover
Som Vinter-Marken til en deilig Vaar,
Som Nordens Aand i Tidens Vinter-Vover,
Hvoraf paany han seierrig opstaaer;
|[A:2] Thi han opstod i Adam Oehlenschläger,
Besang sin Kjæmpedaad og Heltedød,
Og tømte ud det store Bragebæger,
Saa Kjæmpeløftet trindt i Nord gjenlød;
Han holder Ord, saa atter høit i Sky
Skal af hans Ord, som af hans Kvad gaae Ry!

3 Og Sjælen, som sig frydet har i Aanden,
Stormanden, som var Menneske og Skjald,
Han barnlig fromt sig trøsted i Dødsvaanden
Ved meer end Brage-Harpens Tonefald,
Ved meer end Krandsene, som Fingre binde,
Ved meer end Eftermælets Efterklang,
Ved meer endnu end Hjerternes Kjærminde,
Som senest visne vil i Dannevang,
Ved meer end Verdens Kløgt har gransket ud:
Ved Sjælens Liv for evig hos sin Gud!

4 Saa hviil da, Støv af Sjælens skjønnne Bolig,
Til Hvile fulgt som Støvet af en Drot,
Hvor hjemligt Muld omfavner Dig fortrolig,
Tildækker Dig med Tæppet himmelblaat!
Vi spaae den Sjæl, som sig i Dig har speilet,
Saa skjønn en Bolig, som i Aanden tit
Vor Skjald har seet og malt, og til den beilet,
Med den at svæve over Jorden frit;
Thi ham, som os har spaaet Bod for Savn,
Vi spaae Forklarelsen i Jesu Navn!

N. F. S. Grundtvig.